

شان و منزلت مردم در دستگاه عدالت علی (ع)

در دستگاه عدالت علی(ع) مردم بزرگ‌ترین شأن و منزلت را داشتند و عوامل حکومت باید همه چیز خود را برای خدمت به مردم مسلمان در کف اخلاص می‌نهادند.

در دستگاه عدالت علی(ع) مردم بزرگ‌ترین شأن و منزلت را داشتند و عوامل حکومت باید همه چیز خود را برای خدمت به مردم مسلمان در کف اخلاص می‌نهادند. در دستگاه عدالت علی(ع) همگان فرصت‌هایی مساوی برای رشد داشتند و تنها ملاک ترقی و پیشرفت افراد، علم و توانایی و تقوا و عدالت بود. بهره‌همگان از بیت‌المال مسلمانان برابر بود و هیچ‌کس از هیچ خانواده‌ای حق بهره‌برداری سوء از ذخایر مالی مسلمانان را نداشتند.

به گزارش ایسنا، در یادداشت علی اصغر شعر دوست در روزنامه اطلاعات آمده است: «بعضی ایام برکاتی دارند که پی‌پی درمی‌رسند و همراه خویش خوشدلی و مبارکی هدیه می‌کنند. از همین روست که حضرت حق هم در مصحف شریف خویش ارزش یک شب را از هزار ماه بیشتر دانسته است. در گاهشماری مسلمین رخدادهایی که در ماه رجب حادث شده، اهمیت و اعتبار این ماه را افزایش داده است. در ماه رجب رسالت بزرگ پیامدار وحی آغاز می‌شود. باران وحی بر گلستان وجود حضرت ختمی مرتبت فرومی‌ریزد و گلستان پررنگ و بوی حقیقت و توحید را پدید می‌آورد. از این رو ماه رجب را می‌توان آغاز یک تاریخ عظیم محسوب کرد که رستاخیز دوباره‌ای است در تاریخ زندگی بشری تا دوباره معنویت و پارسایی را به زندگی پیوند زند و جان عشق آمیز خویش را با جان عالم ملکوت درآمیزد.

معراج حضرت ختمی مرتبت در ماه پربرکت رجب رخ نمود. در این سفر رمزی و نمادین حرکتی آغاز شد که مسجدالحرام را به مسجدالاقصی پیوند زد و دامنه رسالت حضرتش را از دنیای عرب آن روزگاران به آن سوی مرزها برد و پیام آسمانی حضرتش را به گوش همگان رساند. از این رو ماه رجب را می‌توان ماه فراگیر شدن نهضت رسول(ص) و به نوعی درشکستن حصارهایی دانست که در طول تاریخ آدمی را در زندان‌های جغرافیا و رنگ و نژاد و خون و سایر عصبیت‌ها نگه داشته‌اند و در سیزدهم همین ماه بود که مولای مومنان حضرت امیرالمومنین علی(ع) پای به عرصه حیات نهاد. وجود مقدسی که اسلام در پرتو مجاهدت‌های آن حضرت شکل گرفت و شیعه، درس صبر و پایداری و کوشش برای استقرار عدالت را از محضر مبارکش آموخت. صدای عدالت انسانی و فروغ جاویدی که در عصرها و نسل‌ها همواره الهام بخش و راهنمای مومنان در تشخیص حق و باطل و معنادادن به زندگی بوده است. بی‌گمان، علی(ع) پس از پیامبر بزرگوار اسلام(ص) کامل‌ترین و بزرگ‌ترین شخصیت عالم هستی است. او مظهر کاملی از اسمای حسنی است که بزرگ‌ترین فضایل جهان خلقت را در وجود خود دارد. دانش او تمام بطن‌های غیب و شهود را پیمود، تقوای او درهای تمام گناهان و خطاها را بر وجود مقدسش بست و اقتدارش پشت تمام صاحبان قدرت را به خاک مالید. عدالت علی(ع) جلوه‌ای از عدل الهی بود و رأفت و مهربانی اش تجلی عشق خداوندی. به راستی که هیچ قلمی توان بازگویی حتی بخش کوچکی از کمال بی‌انتهای او را ندارد. وجود او همچون شمع فروزانی محفل انسانیت را تا پایان تاریخ روشن نگاه خواهد داشت.

اما آیا شأن و منزلت علی (ع) این است که در روز پرسعادت ولادتش تنها به بازگویی فضایلش بپردازیم؟ یا هر بار باید به درس‌های جاودان زندگی او نیز بیندیشیم و زندگی خویش را بر اساس آن سرمشق‌های الهی اصلاح کنیم؟ علی(ع) بزرگ‌ترین منادی عدالت در تاریخ است. او عدالت را در تمام عرصه‌های زندگی سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، مهم‌ترین ملاک سنجش حاکمان می‌دید و به هیچ‌قیمتی آن را قربانی نمی‌ساخت. در دستگاه عدالت علی(ع) مردم بزرگ‌ترین شأن و منزلت را داشتند و عوامل حکومت باید همه چیز خود را برای خدمت به مردم مسلمان در کف اخلاص می‌نهادند. در دستگاه عدالت علی(ع) همگان فرصت‌هایی مساوی برای رشد داشتند و تنها ملاک ترقی و پیشرفت افراد، علم و توانایی و تقوا و عدالت بود. بهره‌همگان از بیت‌المال مسلمانان برابر بود و هیچ‌کس از هیچ خانواده‌ای حق بهره‌برداری سوء از ذخایر مالی مسلمانان را نداشتند. در این سازمان عادل حتی غیر مسلمانان نیز حقوقی در سطح عالی داشتند و کشیده شدن خلخال از پای زنی اهل کتاب هم پشت امام امت اسلامی را می‌لرزاند. علی(ع) همه کس و همه چیز را در برابر قانون الهی برابر می‌دانست و به هیچکس اجازه ایستادن در مقابل دستورها و احکام خداوندی را نمی‌داد. حکومت کوتاه علی(ع) نمودار عالی حکومت اسلامی است؛ حکومتی که بهترین و مقبول‌ترین انسان‌های زمان به لحاظ علم و عدالت و تقوا در آن به قدرت می‌رسند و از قدرت تنها و تنها برای اصلاح امور جامعه استفاده می‌کنند. در چنین شرایطی است که اسلام با همه شئون و تمامیت خود امکان تحقق می‌یابد. بی‌گمان، اسلام تمامیتی است که نمی‌توان بخشی از آن را به فراموشی سپرد. این تمامیت در حکومت عدل علی(ع) تجلی کاملی یافت و به الگویی ماندگار برای تمام مسلمانان و آزادگان جهان بدل شد. در سالروز ولادت پرسعادت قطب عالم امکان، لازم است نگاهی دوباره به آن چه علی(ع) در تابلوی زیبای دستورها و رهنمودهای خویش ترسیم کرد، بیفکنیم و خویشتن را یک بار دیگر با آن محک خداوندی بسنجیم.

نامگذاری روز تولد مولای متقیان به عنوان «روز پدران و مردان» اقدامی سنجیده و مبارک است که این مناسبت باشکوه را به همه پدران تبریک می گوئیم و گرامی می داریم یاد پدرانی که در کنار فرزندان شان نیستند. روح پدران درگذشته از جمله پدر بزرگوارم که مهرورزی بر خاندان عصمت و امیرالمومنین را از وی آموخته ام، غریق رحمت و نور باد.»